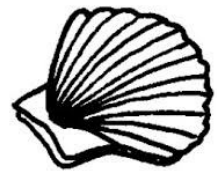

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. XII. szám 2021. január

Potyára?

Aki a közelmúltban figyelemmel kísé-
te plébániánk életét, elképesztő fejlődésnek
lehetett tanúja. Új ruhába öltöztetett plébánia-
épület, használhatóvá tett egykori káplánlak
Lengyeltótiban, dombtetőről büszkén, fehérén
hívogató gyugyi istenháza, kicsinosított temp-
lombelső, a közösségi terem előmunkálatai
Szőlősgyőrökön... Nemes célokra megnyíló
állami források, fárad-
hatatlan pályázatírók, a
hívek anyagi áldozatvál-
lalása és összefogása –
ez áll a háttérben. Eről-
tetett menet volt ez a két
év tagadhatatlan. Akik a
nap terhét és hevét vi-
selték, bele is fáradtak a
tüsténkedésbe.

Csak remélni tu-
dom, hogy áldozatuk
nem volt hiábavaló.

Vészjósló jeleket látok ugyanis. Persze, egy-
szerű lenne mindent a pandémiára fogni, és
továbbra is áltatni magam. Nem tehetem. Fá-
jós, sajnó lélekkel szemlélem a számbeli fo-
gyatkozást, az érdeklődés, a lelkesedés hiá-
nyát. A kövek, falak megújulása megtévesztő
lehet, mert elhiteti, hogy nincs is semmi baj,
és hamis biztonságérzetet ad. Nem elég sza-
vakban, szólamokban keresztényeknek lenni a
hitünket ápolnunk is kell(ene), felvállalnunk
egymást és egyre zsugorodó közösségünket,
mert e tébolyult kor vihara menthetetlenül
szétfúj bennünket.

A Discovery Channel, a híres termé-
zetfilmes csatorna egyszer egy tanzániai fil-

met vetített. A Szerengeti fennsíkra látogattak
el az operatőrök, ahol egy gnúcsorda életét
követték nyomon. Tanúi lehettünk, milyen
vérszomjas ragadozók, köztük hiénák lesel-
kednek a békésen legelésző állatokra. Megrá-
zó volt a jelenet, amikor egy borjút a születé-
se után nem sokkal prédául ejtenek a kiéhe-

zett hiénák. Az alámondás szerint jó, ha tizen-
öt perc adatik egy gnú
bébinek a talpra álláshoz
és életben maradáshoz.
Bár az anyaállat hősie-
sen küzdött a borjáért,
de hiába, a túlerővel, a
falkával szemben tehe-
tetlennek bizonyult. S
ami még ennél is meg-
döbbentőbb volt: a kö-
zelben szétszóródva
több ezer antilop legelé-
szett. Ezek közönyösen
figyelték a kicsinyke életéért küzdő nőtényt.
Segíthettek volna, mégsem tették.

Történelmi (vagy már történelem utá-
ni?) időket élünk. Elemi érdekünk, hogy a -
talan pislákoló - hitünket felélesszük és ösz-
szekapaszkodjunk. Intő jel számunkra, ami
tőlünk nyugatabbra történik... Ha ezt nem
tesszük, hiába a fölöttünk uralgók jóindulata,
hiába az igényes, szép környezet, a temérdek
ötlet, terv, energia, jó szándék. Gyarapodtunk,
gyarapodtunk, de mindez sajnos potyára tör-
tént.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

SZÁZ MIATYÁNK

Csuporkár Anna ott térdelt a kis falusi templom mécsesstartója előtt, az arcán meleg fények, a szeme csukva, a szája hangtalanul mormolt.

Ó, Máriácska, segítsd a távolban az én elsőszülöttemet, ezt az angyalok küldte leánykát, az Adélt. A te szent oltalmadba ajánlottam, amikor megszületett neked gyűjtöttem gyertyát, amikor láz égette a kicsi testét, s azt is neked köszönöm, hogy odaküldted a kokojzás vödreihez a két idegent... Áldja meg őket a Fennvaló! És most messzire viszed, olyan messzire, ahová csak a mesék hősei igyekeznek. Vigyázz rá Máriácska! Az én kislányom is a mesék hőse. Vidd jó emberek közé! Legyen áldott minden lépte, szeressék őt most is, ahogy mi szeretjük idehaza... Úgy fog hiányozni, hogy még el se ment, de én már nem találok a helyem.

Még sokáig térdepelt a gyertyái közt Csuporkár Anna. Nyújtózkodtak az apró lángok, megint két tucát, mert a cigány anyósától sok mindent ellesett Anna, biztosra akart menni, nem bocsátotta volna meg magának, hogy fukarkodik Máriácska gyertyáival, éppen amikor ilyen életre szóló segítséget kér tőle.

Adéllal akkor már összecsomagoltak, két kézi táskája lett meg egy degeszre tömött katonai hátizsák. Úgy tervezték, hogy apja elkíséri a határig, onnan már egyenes az útja. Ennek Adél örült a legjobban, mert Csuporkár Vilmostal sokkal kevesebbet voltak együtt, mint az édesanyjával. A búcsúzás-

nál a testvérei elmorzsolgattak néhány könnyecseppet, aztán már szaladtak is a halaszthatatlan dolgaik után. A tizenöt éves Adél utánuk nézett, és csak most, a viháncoló öccseit látva gondolt először arra, vajon jól teszi-e, hogy elmegy innen az ismerősökből az ismeretlenbe? De az apró félelménél jobban vonzotta az a legendákkal övezett világ, ahol senki nem járt még az övéi közül.

Zsuzsanna, a tanárnője, amikor

már biztos volt, hogy van budapesti gimnázium, ahová járni fog, szállása is, ahol otthont kap, és a nyár végén utazik, onnantól sokat mesélt Adélnak Budapestről, az anyaországról, ahol ő maga egyetlenegyszer járt. Volt egy félve őrzött, eldugott térképe a városról, azon mindent megmutatott a kislánynak. Ahogy a Duna kettészeli a várost, Budára és Pestre. Ahogy körbe-körbe futnak az útjai. Aztán ezeket a körutakat külön, a nevükön, aztán a pályaudvarokat. A legnagyobbat, a Keleti pályaudvart, ahová érkezni fog. A Margitszigetet...

- Az iskolád nincs messze a Hősök terétől, oda menj majd el. Az olyan, mint egy történelemlékönyv. A magyar történelem nagy alakjai mind ott vannak! Csodálatos város, majd meglátod. Én annyit bámultam ott. Álltam csak a pesti oldalon, és néztem a másik partot. A királyi várat. Nem lehet betelni a látvánnyal. Oda is sétálj majd fel! A Várba. Jaj, Adél, de jó lesz neked!

Ilyenkor, ha eljött Zsuzsannától, teljes izgalomba került. Mint a szivacs, itta, amit hallott, őrizte a fekete-fehér fotók képeit, memorizálta a szavakat, terek, utcák, múzeumok nevét. Ezeken az estéken sokáig nem tudott elaludni. Számolta a napokat, mikor indulnak.

Ebben az időben már az édesanyja se volt szótlán, se bánatos, tudta, Máriácskával elintézte a legfontosabbakat. Hát csak kacagott, s ezzel Adélt is izgatott jókedvre derítette. Anyja még tett egy hamvába holt kísérletet arra, hogy lebeszélje a lányát, ne cipelje magával még a hegedűjét is.

- Majd hazajössz szünetre, elviszed akkor!

De Adél nem hallgatott rá. A hegedű volt a negyedik csomagja.

Szofi tanácsára egy kis, nyakba akasztható, könnyű tasakban volt minden fontos irata. útlevel, vonatjegy, igazoló papírok, befogadó nyilatkozat, iskolalátogatási engedély némi pénz, nem sok, valamint a címek. Szofiéké, Dorottyáéké és a gimnázium minden adata, az igazgató neve, akivel találkozni fog. Szofiék mindent szabályosan intéztek, mindenre volt gondjuk. Dorottyával és Jenő úrral - az Adélt befogadó házaspárral - már első találkozásukkor barátságot kötöttek, az egész iskolaévre kifizették azt a minimális albérleti díjat, amit - „csak hogy neve legyen a gyerekeknek”, mondta Dorottyá - együtt kitaláltak. A házaspár várja majd Adélt a pályaudvaron, mindenki megkapta egymás személyleírását. Dorottyá, aki precíz volt, és nem tűrt bizonytalanságot, azt üzenté, Adél csak maradjon a vonat mellett a csomagjaival, oda fognak hozzá menni. „Egy kis papírtábla lesz nálam Isten hozott felirattal” - üzenté Szofin át Adélnak.

Folytatás a másik oldalon!

A búcsúzás rövid volt, és inkább izgatott, mint érzelmes. Anyja nem ment velük, ott állt a kapuban, Adél meg hátrafelé lépdelt sokáig, így integetett. Csuporkár Vilmos nem engedte a lányát cipelni, csak a hegedűt vihette.

Marosvásárhelyig busszal utaztak, onnan ment a vonat. A nemzetközi szerelvény végállomása, amira folszálltak, Budapest, Keleti pályaudvar! A kupében még hárman utaztak, egy ötvenes házaspár és egy fiatal nő. Adél biztatta az apját, nyugodtan egyedül hagyhatja, egyszerűbb innen hazautaznia, mint messzebb-ről, de Csuporkár Vilmos azt mondta, soha nem utazott még a nagylányával, ki tudja, lesz-e még rá alkalom. Egymás mellé ültek, az apja, aki sosem ült tétlenül, sután és esetlenül lógatta a kezét, hol a térdére tette, hol karba öltötte, végül a két tenyere közé fogta a lánya kezét. Ilyet még sose tett, igaz, egymás mellett sem üldögéltek soha. Csuporkár Vilmosnak meleg barna fények ültek a szemében, halkan mondta, de azért lehetett másnak is hallani.

Te, Adél, én még most se tudom, hogy jó ez, hogy ilyen messzire mész... Egyedül. Te szép lány vagy, a vak is látja, milyen szép. Fogsz tudni vigyázni magadra?

Adél bólogatott, nem szólt, azzal volt elfoglalva, hogy milyen jó érzés így lenni az apjával, kéz a kézben.

Nem lesz semmi baj. Ott se emberevők laknak. És ismersz, tudok magamra vigyázni.

Hát ismerlek, ismerlek, de ismerem a világot is...
- Többet tán nem is beszéltek. Hol az egyik, hol a másik aludt el, s amikor az apja nekidőlt Adél vállának, s a súlyából érezte, hogy mélyen alszik, akkor a lánynak eszébe jutott egy este.

Tél volt, hirtelen támadt hóihar dühöngött, s az apja nem jött haza. Lovas kocsival indult valahová még kora délután, már rég meg kellett volna érkeznie. Sötét volt, a villany is kialudt, a havas szél ijesztően verte az ablakot.

Anna csak nézett ki a sötétségbe vakon. Aztán hirtelen gyertyát gyújtott, és összegyűjtötte a gyerekeket.

Elmondunk száz Miatyánkot édesapátokért! - mondta, és letérdelt a csupasz padlóra.

A gyerekek sorban mellé. És elkezdtek mondani a Miatyánkot. Anna minden ima után letett egy kukoricaszemet maga mellé. Adél csak arra emlékezett, hogy a padló hibája kegyetlenül törte a térdét. De nem merte megmozdítani. Az ötvenharmadik Miatyánk után

hirtelen elmúlt a fájdalom. És már csak az apjára gondolt, hogy hazajöjjön. A nyolcvanadiknál csikordult a külső ajtó, valaki nagy zajjal verte le a havat a lábáról. Az apjuk volt. Eltévedtek a hóiharban. A lovak kerülővel találtak haza.

A valahai tanítónéni, Sántakis Anna, amikor meglátta a férjét, elsírta magát, és ott maradt térden állva a padlón. Elmondta a maradék imákat, mind a százig. A gyerekek akkor már az apjuk ölében ültek, Adél a nyakát ölelte, s nézte, ahogy a tornyos kucsmájáról csorog a padlóra az olvadt hó. (...)

Schaffer Erzsébet

REMÉNYIK

SÁNDOR:

Béke

Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend –
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent –
Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép –
S a Kifejezést megadni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.

Hallotta?

ALAPOSAN MEGBOLYGATTA A FRANCIA HITÉLETET A JÁRVÁNY

Kecszyártásba fogtak a bizalomépítő szerzetesek, közben katolikus csoportok templomok előtt demonstrálnak a védelmi intézkedések ellen.

– Valamiből fenn kell tartanunk magunkat – indokolta András testvér, a Franciaország szívében található Taizéi Közösség magyar tagja a SZEMlélek érdeklődésére, hogy a hosszú évtizedek óta folyamatosan lelki békéjüket kereső emberek tömegeit fogadó szerzetesek ezen eredeti küldetésük ideiglenes feladására kényszerülve miért kezdtek kecszyártásba. Adományokat eddig sem fogadtak el, főként a kis falucska kiállítótermében árusított, saját készítésű fazekas és zománctermékek értékesítéséből volt bevételük. Ám mivel a heti ezernyi látogató távolmaradásával e forrás is elapadt, új utat kellett keresniük. Ezzel együtt folyamatosan közös imádságra hívnak, amibe naponta több alkalommal be lehet kapcsolódni a világ bármely pontjáról, az internetes közvetítés segítségével. Akit alaposabban érdekelnek a kecszyártás részletei, ide kattintva tájékozódhat francia nyelven.

A kevésbé látványos újratervezés mellett egy sokkal észrevehetőbb újítást is hozott a járványhelyzet: olyan fotók és videók kezdtek terjedni, amelyeken templomok előtt imádkoznak, énekelnek emberek. Ők olyan katolikusok, akik nem értenek egyet azzal az állami óvintézkedéssel, amely 30 főben szabályozta a megtartható rendezvények maximális létszámát. Ez a gyakorlatban a legtöbb templom zárva tartását eredményezte.

Az ügyben a francia katolikus püspökök közössége is megszólalt - szóvivőjük abszurdnak nevezte az állami rendelkezést. Azt kérték, hogy a helyzethez jobban illeszkedő szabályozás szülessen, amely például meghatározza, hogy egy helyszín férőhelyeinek

hány százalékát kell szabadon hagyni.

Erre a kérésre november 26-án válaszolt a francia miniszterelnök: közlése alapján december 15-től fokozatos enyhítések várhatók, addig azonban az istentiszteleti helyekre ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint más, nagy nyilvánosságot befogadni képes terekre (kulturális központok, sportlétesítmények), vagyis egységesen marad a 30 fős létszámkorlát, nem tesznek kivételt vallási alapon – ahogy a vírus sem.

A történetnek ezzel nincs vége, a francia püspökök ugyanis hivatalos indítványt nyújtottak be a döntés ellen. Várhatóan november 29-én 18 órakor találkoznak az egyházi vezetők a miniszterelnökkel, hogy megoldást találjanak a feszült helyzetre.

Sík Sándor: Isten láncza

Nem, nem engedlek, fogom a kezed:
Az Isten láncza vagyok én neked.

Kötlek, magadhoz, élő kötelekkel,
Komoly, virrasztó, nehéz szeretettel.

A ködlő múltat, akarom, feledd,
S állj meg hajnalló mélyeid felett.

És nézz magadba boldog félelemmel:
Isten szemével és az én szememmel.

És tépd el mind a félig-fátylakat.
Akarom: láss és megszeresd magad.

Hogy lásd magad: ifjúnak és igaznak,
Erősségnek és mosolygó vigasznak.

Lásd, hogy világol a boldog titok:
A zengő porta, mit Isten nyitott.

Akarom: keljen új életre benned
Alvó dala az építő igennek.

És mosolyogd rám, édes jó barát,
Az erős Isten élő mosolyát.

(Nyitókép forrása: en24news.com)

Uram, légy a táplálékom!

Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik. Az embernek szüksége van a Szentírásra. Az embernek szüksége van az eucharisziára.

Magdalena Preineder (ford. megj.: gimnáziumi hittanár a németországi Mattersburgban) írása a fiatalok számára

„Nemcsak kenyérrel él az ember” (Mt 4,4) Ez a mondat járt az eszemben a ma reggeli szentáldozás után. Úgy éreztem, mintha Krisztus maga válaszolt volna az imámra, hogy „Uram, légy a táplálékom!”

Ez a mondat a Szentírásban így folytatódik tovább: „... hanem minden tanítással is, amely Isten szájából származik.” János evangéliumának Előszavában azt olvashatjuk, hogy „Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.” (Jn 1,1) „S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.” (Jn 1,14)

Az Isten Igéjének tehát két dimenziója van: az írott ige, amiről Szent Jeromos gyönyörű szavakkal azt írja, hogy „Krisztus teste és vére valóban az írás, az Isten tanítása” és egyben az Eucharisztia is, hiszen az Ige testté lett és odaadta magát értünk.

Az ember tehát nem csak kenyérrel él, hanem minden szóval, amely Isten szájából származik. Az embernek szüksége van a Szentírásra. Az embernek szüksége van az Eucharisziára. A (testté lett) Ige a lélek tápláléka. Marthe Robin misztikus jut az eszembe, aki egyike azoknak, akiknek a szentostya valóban az egyetlen testi és lelki tápláléka volt. De mit jelent ez nekünk? A Szentostyában, mint az Úr testében valóban az az erő lakozik, amely képes bennünket életben tartani. Avilai Szent Teréz így vallott a Szentostyáról: „a csoda, amelyet a legszentebb kenyér tesz azoknál, akik méltóképpen fogadják, egészen nyilvánvaló.”

Krisztus azt mondja magáról, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet. (Jn 14,6) Magam is észreveszem, hogy minél tovább nem áldozom, annál inkább olyan lesz a bensőm, mint egy virág, amely lassan elhervadva élete nyomorúságos végével néz szembe. Thomas Merton misztikus leszögezte: „ez a szentség a bennünk lakó Krisztus, aki általunk, értünk és velünk tiszta örök áldozatban feláldoztatik. Egyedül ő tartja össze ezt a világot, és egyedül ő

akadályozza meg, hogy most azonnal fejfel előre az örök semmi fenekére zuhanjunk.” Avilai Szent Teréz szerint pedig „ez egy teljesen más fajta élelem, mert ez az élelem tele van olyan örömmel és boldogsággal, amelyek minket életben tartanak.”

Az Eucharisztia szentsége életet ajándékozik, ezért van arra szükségünk, hogy amilyen gyakran csak tudjuk, magunkhoz vegyük az Úr testét. Tisztában vagyok azzal, hogy gyakran erőt kell vennünk magunkon, hogy elmenjünk a misére. Az sem titok számomra, hogy Krisztus ottléte a szentostyában sokszor lelki szemeink számára sem látható. És azt is tudom, hogy gyakran nem tartjuk magunkat a szentostyára méltónak, vagy felismerjük, hogy az Úr testét soha nem vehetjük magunkhoz olyan szeretettel és alázattal, mint amelyet az Úr érdemelne.

De azt is tudom, hogy az életem Krisztuson múlik. Tudom, hogy a hajnali felkelés, hogy Krisztusnál tegyek látogatást, vagy a miselátogatás egy nehéz munkával telt nap után megéri, mert általuk lesz az életünkben láthatóvá az isteni kegyelem.

Hackeborni Szent Mechthildhez így szólt Jézus: „Ha áldozni szeretnél, akkor azzal a szándékkal jöjj,

hogy minden vágyakozás és szeretet benned égjen, amely valaha is fellobbant az emberi szívben, és úgy lépj hozzám (...). Én akkor el fogom fogadni ezt a benned lévő szeretetet, de nem úgy, ahogy az a szívedben van, hanem úgy, amennyire szeretnéd, hogy a szívedben égjen.” Azoknak, akiknek áldozáskor langyos a szíve, és nincs szeretettel és vágyakozással telve, ezt javasolja Mechthild:

„Teljes szívedből kiáltás az Úrhoz: vonj engem magad után! Keneteidnek illata kellemes, mint a kiöntött olaj.” (Én 1,3). A „vonj” szónál arra gondolok, milyen határtalanul hatalmas volt a mindenható és örök Isten szeretete, hogy vállalta a gyalázatos keresztalált. Arra vágyom, amire ő is, amikor ezt mondta: „Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” (Jn 12,32)

E szavakkal szeretnék felbátorítani, kedves Olvasó, hogy gyakran keresd az Úr közelségét a teste és vére formájában. Azzal a szeretettel lépj elé, ami benned lakozik, ő pedig azt megsokszorozza. Így tudsz majd Keresztes Szent Terézia Benedikta (ford. megj.: eredeti nevén Edith Stein) szavaival „a krisztusi élet távlataiba belenőni”. Akkor vele együtt elmondhatod majd, hogy „a Te életed titokzatosan áthatja az én életemet, a Te lelked egyesül az enyémmel. Többé nem az vagyok, aki egykor voltam.”

Fordította: Frick József

Forrás: kath.net

HÁLAADÁS AZ Ó- ÉS ÚJÉV KÖZÖTT

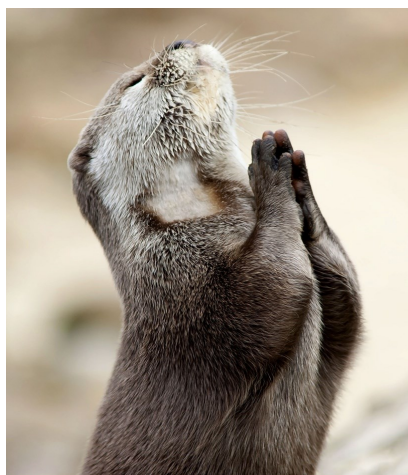
Uram, hálát kell adnom Neked.
Hálát kell adnom mindenért,
ami oly sokszor természetes,
és mivel van és létezik – néha
kihoz a sodromból
engem, a hálátlan gyermeket.
Te pedig hallgatsz és elhalmozol,
meg sem várod, hogy látom-e.
Uram, hálát adok Neked gyermekeimért
ha néha rendetlenek is, de élnek
és egészségesek.
És ha egyszer nem lesznek azok,
kérek, Te hordozd őket a tenyeredben.
Hálát adok a családomért,
ha próbára is teszik néha szeretetemet,
ők adják a védőburkot a világ elől.
Hálát adok Neked, hogy adtál társat,
aki vigyáz rám és akire vigyázhatok.
Ez sem olyan természetes már a mai világban.
Hálát adok a testvéreikért,
a tévelygőkért és a Hozzád közel állókért is.
Add, hogy mindig Veled együtt
lehessek jelen az életükben,
és akiket nehéz szeretnem,
szeresd őket Te az én szívemmel, Uram.
Hálát adok Neked, hogy van hol laknom,
mert van, akinek ez nem adatik meg.
és hálát adok azokért a tárgyakért is,
amik megkönnyítik az életem.
Hálát adok, hogy mindezt használhatom,
még ha gyakran el sem tűnődöm rajta,
mert természetesnek tűnik –
vagy csak balgán bosszankodom,
amikor elromlanak vagy munkát adnak.
Hálát adok, hogy van annyi pénzem,

amivel a szükségeset mindig biztosítani tudom.

Hogy van mit ennünk és van kit szeretnünk.

Hogy van aki türelemre tanít,
és mindig van aki gyenge, aki fél
vagy akinek fáj, –
így mindig van, akiért imádkozhatok.

Hálát adok, hogy nem engedsz pihenni,
munkára hívsz és elintéznivalókat adsz,
hogy benne mindig újra odaadhassam magam
és ezzel együtt – még ha nehéz is –
mindig egy kicsit jobb lehessek.
Hála azokért is, akik helyettem végzik el a munkát,

a traktorosért, a szemétszedőért,
a pékekért, és még sok más emberért,
akik értenek ahhoz, amihez én kevés vagyok.

Hálát adok a teremtett világért,
a levegőért, amit nap mint nap tudattalanul belélegzek,
az éltető vízért, ami kiborít egy esős napon.

Azért, hogy növekedni tud a természet,
hogy virágok táncolják körbe a tájat
és narancssárgák a naplementék.

Hogy a csirkék tojnak, a kutyák ugatnak,
és éjjel lepkék szállnak be az ablakon.

Hogy télre mindig tavasz jön, és éjjelre nappal,
és minden emberre süt a nap, –
mert törvényeidbe beleszöjtöd,
hogyan éltesz minket, balgán

vakokat.

Hálát adok az életemért,
az egészségemért, amire vigyáznom kell,

a testemért, ami lelkelem templomaként

– ha néha rogyadozva is –,
de élni enged ebben a múlandó világban.

Azt hiszem, még jobban kell becsülnöm és
még jobban kell vigyáznom rá,
Uram.

Hálát adok a lelkelemért,
ami az élet csatáiban Hozzád simul,
amit megedzel a nehézségekben,
és amit bűnbocsánatoddal újra meg újra tisztára moshatok.

Hogy sírni enged, amikor sírni kell,

és megremegve ujjong,
amikor átjárja szereteted.

Hogy áldott szentségeiddel kényeztettem

és Te új életre hívod, ha innen menni kell.

Áldott légy Uram, Te, akit fel sem foghatok,

mert szóba állsz velem,
megbocsátasz és szeretsz.

Szerettél akkor is, amikor én még nem ismertelek.

Hála és dicsőség Neked, Mindenható!

Köszönöm, hogy minden reggel újra

és újra élni engedsz,
engem is és a szeretteimet.

Hogy újra kivilágosodik és újra kezdetünk:

indulva a világ útvesztőjén cselekedni Érted Uram,
megmutatni Téged és a jószágodat.

Adj Uram minden nap kellő alázatot,

hogy észrevegyem amit adsz –
mert sajnos gyakran nem gondolok erre.

Csak most sejtettem meg,
és remegtem bele,

mennyire méltatlanul
halmozol el ajándékaiddal.

Forrás : Internet

Vegyen elő szögeket, gyűjtsön pénzt a plébániájának

Mi lenne, ha az egyszerű perselyoszlop helyett egy igazi fatörzset helyezne a templomba, amelybe a látogatók néhány pénzérméért cserébe szimbolikusan egy szöveget üthetnének be? A közép-franciaországi Périgord tájegység templomaiban már vagy tíz éve alkalmazzák sikeresen ezt a módszert.

Az a látogató, aki 8. században élt limoges-i püspökről, Saint Sacerdos-ról elnevezett hatalmas Sarlat-i (Dordogne) székesegyházban bókászik, első látásra meglepődhet ezen az ott álló fatörzson, amibe már aranyszínű szögek százait ütötték be. Lehet, hogy ez valamiféle ökológiai érzékenyítési kezdeményezés lenne? Ha egy kicsit még közelebb megyünk, jobban megértjük a jelenséget: minden arra járót és látogatót megkérnek, hogy válasszanak egy szöveget a kosárból és kalapálják bele a fatörzsbe, cserébe viszont néhány érmét vagy papírpénzt csúsztassanak a fatörzsperselybe. Az így összegyűjtött pénzt leggyakrabban a templom fenntartására vagy papi feladatokra, tervek fordítására fordítják.

Ez az eredeti ötlet Philippe Demoures atyától származik, aki 2010-től 2019-ig volt az egyházközség plébánosa, jelenleg pedig a Saint Jacques en Bergeracois plébánián működik. «Gyermekkoromban voltak ilyen típusú fatörzsek Brantôme-ban, nem messze innen, a Katolikus Karitásznak számára» – emlékszik vissza az atya. «Láttam belőlük néhányat Lourdesban is, a Szent József kapunál. Három évvel ezelőtt ismét felvettem az ötletet. És jól működik! Már 50.000 szöveget ütöttek be hat különböző rönkbe. 50.000 euró azért nem gyűlt össze, de jelentős összegek jöttek be a katedrális fenntartására és egy, a templomról szóló kisfilm elkészítésére.»

Mivel magyarázható ez a siker? «Az emberek szeretnek szimbolikusan nyomot hagyni maguk mögött»- részletezi az atya. – «Egyesek ezt gyertyával vagy egy imaszándék bejegyzésével teszik... Mások meg ezzel az adománnyal, ami akár néhány cent is lehet. Megőrizzük a fatököket, ami azt is mutatja, hogy az egyház él!»

De Rozières atya, Saint-Emilion (Gironde) plébánosa szerint, aki egyházközségében szintén elhelyezett egy ilyen fatörzset, a dolog «játékos oldala» vonzza a családokat. «Amikor gyermek voltam, a környéken láttam ilyet, és csalódott voltam amiatt, hogy nem foghattam meg a kalapácsot. A szüleimnek ugyanis nem volt mit belecsúsztatni a fatörzsbe...».

Más közeli vagy távolabbi dordogne-i templomokban is átvették ezt a „módszert”. Igazán könnyen átültethető kezdeményezés, ami még sok egyházközség számára lehet vonzó.

Forrás: Aleteia

Mit rejt a kagylóhéj?

Egy öregember bölcsessége

A pályaudvaron egy idős bácsi a feleségét várja.

Mikor a nénike megérkezik, megölelik egymást:

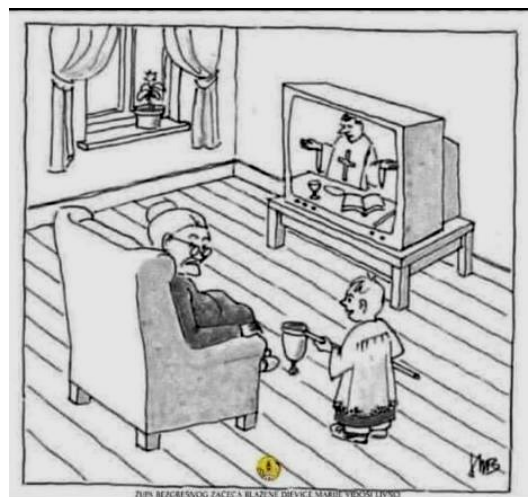
– De jó, hogy végre megjöttél, úgy hiányoztál! – szól a bácsi.
– De jó, hogy végre látlak, olyan hosszú volt ez a két nap – válaszol a néni.

A közelben álldogáló fiú, aki a barátját várja, meghatódik a jelenet láttán, és odalép hozzájuk:

– Ne tessék haragudni, önök mióta házasok?
– Éppen 50 éve – hangzik a válasz.
– Remélem, mi is ilyenek leszünk ötven év múlva a kedvesemmel – mosolyog a fiú.

A bácsi odalép hozzá, megfogja a vállát, és azt mondja:

– Fiatalember, maga azt ne remélje! Maga azt döntse el!

Vincze József plébános

Hitvallásom

Pappá szentelésünk előtt aláírták velünk az egyház hitvallását. Évekkel később – az Állami Egyházügyi Hivatal parancsára újból alá kellett írunk, amit már szentelésünkkel megfogadtunk. Most elérkezett az idő, hogy megírjam saját hitvallásomat, amikor ezüstjubiläumom lévén, második napja remete vagyok a Börzsöny egyik csodálatos hegycsúcsán.

Hiszek a világot, világegyetemet teremtő, fenntartó, jóságos menynevei Atyánkban, aki ki nem fejezhető jósággal és szeretettel küldi a Földre gyermekeit, hogy újjáteremtsék a világot.

Hiszek az érdekek, események feletti jóságban, mert eligazító, tanító, szerető, megbocsátó jóságát, erejét megtapasztaltam életemben.

Hiszek a Fiúban, Jézus Krisztusban, akinek tanítása, példamutatása maradandó, el nem pusztítható. Hiszek tanításában, amelynek életet alakító, megváltoztató hatásáról, én is tanúbizonyságot tudok tenni.

Hiszek az értelmes és szeretettel kimondott szó erejében. Szelíd szavakkal magam is fékeztem meg indulatokat, ordító ellenségeskedést. Tapasztaltam, bizonyíthatom, a szeretet szavainak életet, lelket formáló erejét.

Hiszek a Szentlélekben, az Ő újjáteremtő, újjá alkotó jóságában, benne, aki a menynevei Atya képmásaként a lelkünk mélyén lakik. Általa minden életszakaszban képesek vagyunk megújulni, új erőt nyerni.

Hiszek a jószándékú emberek közösségében, akik egyéni céljait, érdekeiket, érvényesülésüket háttérbe szorítva készen állnak embertestvéreik szolgálatára.

Hiszek a közösség emberformáló erejében, hiszen a szeretet légkörében tanulhatjuk meg emberi életünk alapvető értékeit.

Hiszek a közösség egyházat, társadalmat formáló erejében, mert ahol Krisztus jelen van, ott keletkezik élet, erő, érték.

Hiszem a szeretet elsőbbségét, ami megértővé, megbocsátóvá, jóságossá, szelíddé, irgalmassá tesz bennünket.

Hiszem, hogy a szeretet legkisebb szava cselekedete az egész világot, világegyetemet pozitívan befolyásolja akkor is, ha arról senki sem szerez tudomást.

Hiszem, hogy a rosszat legyőzni csak jóval tudjuk. Ez a világ és önmagunk megszentelésének legbiztosabb útja.

Hiszek az Isten Országa földi építésében, amely az emberszívekben épül. Hiszek abban, hogy mindannyian küldetéssel érkezünk a földre, és akkor leszünk boldogok, ha ezen munkálkodunk, vagy ezt elvégeztük.

Hiszek annak valóságában, hogy a szellemházában költözöttekkel egységben vagyunk, és kölcsönösen támogatjuk egymást.

Hiszek abban, hogy a halál győtelmét feloldja a szellemháza közelségének és menynevei Atyánk szeretetének megérzése, megtapasztalása.

Hiszem, hogy mindannyian maradandó nyomot hagyunk a FÖLDÖN.

Hiszem, hogy életművünket az utánunk következők tovább viszik, fejlesztik, tökéletesítik.

Hiszem, hogy eljön az idő, amikor mindannyian menynevei Atyánk végleges, szerető közösségében, családjába tartozhatunk.

ÁMEN.

FILM-AJÁNLÓ

MARIA GORETTI (2003)

Assunta és Luigi Goretti dolgoz, istenhívő emberek, és erre nevelték hat gyermeküket is. Legnagyobb lányuk, a szép és okos Mária igazi büszkesége családjának jó szívével, szerénységével, talpraesettségével. Szülei egy megözvegyült Serenelli nevű iszákos férfival és

val és annak fiával közösen arra vállalkoztak, hogy bér-

munkában lecsapolnak, és megművelnek egy darab földet a Pontini Mocsarak vidékén.

A kemény munka, a zsarnokoskodó földesúr és a malária igencsak megnehezítette a dolgukat, és hamarosan a családfő is megbetegedett, és meghalt. Az erős Assunta teljesíteni akarta vállálásukat, ezért tovább folytatták a munkát a földeken. A Serenelli fiú viszont szemmet vetett a szorgalmas és erkölcsös Mariára.

Mivel a lánynak többször sikerült megszöknie az erőszakoskodó fiú elől, Alessandro egyre megszállottabban akarta a lányt, míg egy napon, nem sokkal a lány elsőladozása után, több késszúrással halálos sebet ejtett rajta. A közel két órási mütét sem tudta megmenteni a lány életét, aki, miután megbocsátott támdójának, meghalt. 1950-ben XII. Piusz szentté avatta Maria Gorettit. A ceremónián jelen volt Mária édesanyja is.

A FILM SAJNOS MÁR NEM ÉRTHETŐ EL AZ INTERNETEN, DE AKI IGÉNYLI, ANNAK E-MAILLEN ÁTKÜLDÖM.

Aki szeretné megnézni, jelezze igényét a plébánia e-mail címén!

lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com

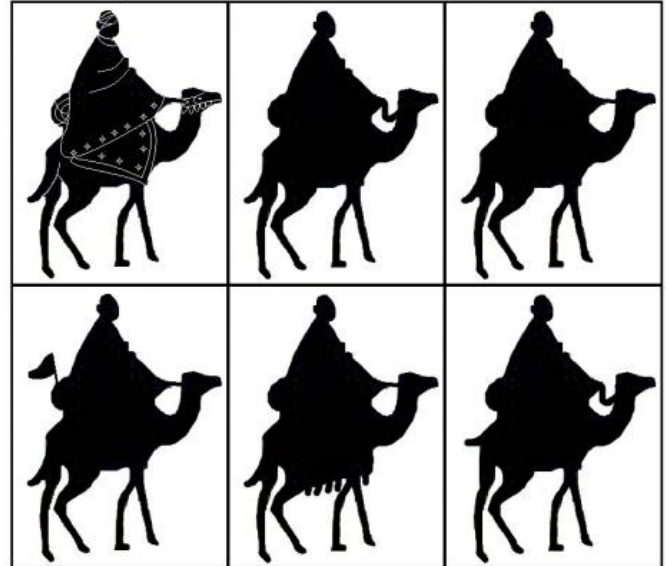
G y e r m e k o l d a l

KÖZÖS ELEM
mt 2,1

Egyetlen és ugyan az a szócska hozzáadásával új tartalommal telnek meg ezek a szavak. Melyik ez a szócska?

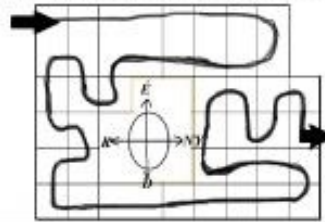
Írd be a kockába a megfejtést!

„Tevék áradata borít majd el.” Iz 60,6
Melyik kép azonos az elsővel?

„Mind Sábából jönnek; .....”

Hogyan folytatódik a jövendölés? Íme egy térkép a folytatáshoz:

A	R	A	N	Y	A	T	É	
O	H	É	J	M	Ö	T	S	
Z	T	N			T	Z	G	I
N	A				É	E	N	K
É	K				G	É	S	Ö
S	A	Z	Ú	R	D	I	C	S

Iz 60,1-6

A Vas megyei Répcelakon azt a feladatot kapták hit-tanórán az ötödikes gyermekek, hogy saját szavaikkal megfogalmazva írjanak egy rövid imát – derül ki a Szent István Király Plébánia Facebook-oldalának vasárnapi bejegyzéséből. Az ötödikes Julcsi egészen megható módon teljesítette a feladatot, az alábbi kis fohászt fogalmazta meg, kézzel írva:

*Én Istenem, jó Istenem
Nagyon nem jó ez már
nekem.
Állandóan itthon vagyok,
Ülök és csak unatkozok.
Vigyázz kedves szüleim-
re,
Rokonokra, testvérekre.
Hozz szeretetet a földre,
Tűnjön el a vírus örökre.
Áldd meg azt a sok-sok
kezet,
Ki-e járvány ellen sokat
tett.*

Amen.

Tökéletes szerelem a földet tartó ég alatt – új regény lát napvilágot Zsuffa Tünde tollából

Varga Gabriella

Történelmi regény született Árpád-házi Szent Erzsébet-ről

Bécsben töltött húsz évének utolsó bő negyedében öt regényt írt Zsuffa Tünde. A ma emberéhez korban nagyon is közel álló történelmi témákat dolgozott fel: elvezette olvasóit a második világháború és az azt követő korszak „poklaiba”, kinyitotta a Stasi-aktákat, kibogozta napjaink menekültválságos-terrorveszélyes szövevényének szárait... Ezek után sokan kíváncsian várták, a 2019 tavaszán Magyarországra hazatelepült író vajon közelmúltunk vagy jelenkorunk melyik fejezetét emeli be új művének lapjaira. A meglepetés, amelynek most tanúi vagyunk, nem csekély: az országot váltó Zsuffa Tünde ilyen értelemben korszakot is váltott, nem is kis mértékben – egyenesen a középkorba repít vissza bennünket *Az Ég tartja a Földet* című új regényében, amelyben Árpád-házi Szent Erzsébet történetén keresztül fogalmazza meg a mi mai világunknak szánt üzeneteit. Az íróval a könyv megjelenése előtti napokban beszélgettünk.

– **A XX. és XXI. század jelentős fejezeteinek sorba vétele után most hogyan visszalépett hétszáz évet az időben?**
– Meglepetést okoztam?

– **Nagyon is!**

– Akkor jól döntöttem. Nem szeretek kiszámítható lenni, nem szeretem, ha belelátnak a fejembe, ha tudják, mikor mit lépek. Persze az olvasóimat megértem, két regényemnek is várják a foly-

tatását, mindegyiknek nekifogtam, ám Szent Erzsébet szembejött velem és képtelen voltam kikerülni. Én sem így terveztem, főleg, hogy a középkor nem az én terepem. Írtam már Horthy Miklós testőrparancsnokának a lányáról, besúgókról, egy profi, kegyetlen Stasi-kémmőről, dörzsölt újságírókról, korrupt politikusokról – így érhető talán, hogy a világon a legismertebb magyar szentünk és a XIII. század egyik legszebb szerelmi története nem állt az írói fókuszomban. De, mint mondtam, a téma talált meg engem, nem én őt. Egymástól függetlenül ketten is felkértek, hogy írjak forgatókönyvet Szent Erzsébet-ről, egyet egy színdarabhoz, egyet pedig egy rajzfilmhez. Értetlenkedtem: én? Forgatókönyvet? És kiről? Szent Erzsébet-ről? Ki van zárva! Aztán jött a tavaszi karantén és esélyt adtam magunknak. Rabul ejtett a korszak és Erzsébet személyisége.

– **Mi ragadta meg benne?**

– A határozottság és a szelídség, a tisztaszívűség és az öntudatosság ritkán jár annyira kéz a kézben, mint abban a kislányban, aki néhány évesen már király apjának ad tanácsokat arról, hogyan kell igaz uralkodóként vezetni egy országot. II. András lányának, Erzsébetnek az értékrendje az iránytűnél is pontosabb utat mutat mindenkinek, aki figyel rá. A XIII. század sötéten örvénylik, minden van itt, ami ijesztő: testvérviszályok, hatalmi harcok, megvesztegethető, korrupt főurak, háborúk, pusztulás... Erzsébet soha egy pillanatra sem inog meg ebben a közegben.

– **Erzsébet életét, történetét, személyiségét sokan ismerik. Ön hogyan jellemezné, írná le őt?**

– Egy kislány volt, akinek négyéves korában a szülei kijelölték a

férjét. Egy lány volt, akit a hatalmi érdekek gyermekként elszakítottak otthonról, testvértől, hazától és idegen országba kényszerítettek, a türingiai örgróf udvarába. Egy királylány volt, akinek anyját, merániai Gertrúdot meggyilkolták. Egy fiatal nő volt a messzeségben család, otthon, anyanyelv nélkül, majd pedig feleség volt, aki rajongott a férjéért. Olyan szép és tökéletes volt a szerelmük, hogy én is hinni kezdtem azokban az érzésekben, amelyeket átéltek. És elhittem Erzsébet őszinte fájalmát, gyászát is Lajos halála után. És elhittem a csodáit és a látomásait is. És éreztem az özvegy áldozatkészségét, szeretetét, amit a szegények és a betegek iránt tanúsított. Értük élt, nem érdekelték a szép ruhák, a pompa és a fényűző ünnepek. Legjobban pedig az a kérdés foglalkoztatott vele kapcsolatban, hogy miért nem kérgesítették meg az asszony szívét a tragédiák, az ármánykodások és az árulások, miért nem omlott össze a járvány, az éhínség idején, vagy amikor a gyermekeivel az utcára tették, és azok sem fogadták be, akiken ő segített korábban.

– **Mire utal a regény címe: „Az Ég tartja a Földet”?**

– A testvéri szeretetre, a magyar hazára és az Isten–ember kapcsolatra. Erzsébet kedvenc bátyja IV. Béla volt. Együtt játszottak a réten, és így látták az eget és a földet gyermekkorukban. Ez lett az ő titkuk és ez a felismerés végigkísérte őket egy életen át. De nem mesélhetem el a történetet...

– **Régmúltbéli témához egy író nagy valószínűséggel azért nyúl, mert abból felszínre hoz mának szóló üzeneteket, illetve megvilágít következtetések levonására alkalmas párhuzamokat. Az Ön regényeit különösen is jellemzik az „áthallások”. Ilyen szempontból milyen kapcsolódások, összefüggések fedezhetők fel Erzsébet kora és története, illetve a mi korunk és történetünk között?**

– Rengeteg, hiszen a történelem ismétli önmagát és az emberek sem sokat változtak, főleg ha a hatalom és a pénz közelébe kerülnek. A történet írása közben többször belém nyilallt, hogy te jó ég, hiszen ez a kor olyan, mintha most lenne! Adva van egy tehetséges magyar király, éleslátással, és körülötte a dorbézoló főurak, tanácsadók, akik csak addig hűségesek hozzá, amíg az érdekük úgy kívánja. Megkaparintják a birtokokat és sakkban tartják II. Andrást. De említhetném a járványt is, ami Tübingiában tombol. Az a rész akár most is játszódhatna. És a regény szélkakasainak is lenne helyük a XXI. században. Egyébként nem az áthallásokon van itt a hangsúly, hanem azokon a felismeréseken, amelyeket én is most fedeztem fel Erzsébet és környezetének megismerésekor. Például Gertrúd halála. Katona József Bánk bánja alapján a királyné negatív figura, holott nem volt az. Vagyis én most szembemegyek a drámával. És ezt nemcsak azért teszem, mert íróként szeretek provokálni, hanem mert Gertrúdot olyan feleségnek látom, akit szeretett a férje, aki jó anya volt, erős, okos nő és aki látta II. András körül az ármánykodó főurakat.

– **Mivel műfaját tekintve regényről van szó, bizonyára a valóság elemeket fikciók színesítik. Milyen arányban van jelen egyik és másik a könyvben és ezt az arányt milyen megfontolás eredményezte?**

– Ragaszkodtam a történelmi hűséghez, az eseményeket és a szereplőket illetően is, de itt-ott a történet megkívánta, hogy éljek az írói szabadsággal. Néhol eltűltem egy-egy jellemvonást, máshol engedékenyebb voltam.

Fotó: Ambrus Marcsi

– **Ezt hogy érti?**

– Erzsébet anyósa lehet, hogy nem volt annyira gögös és gonosz, mint amilyennek beállítottam, de az tény, hogy szerette a fényűzést, a luxust és nem értette

meg menye egyszerűségét és szegények iránti érzékenységét. A gyóntató Konrádról, a kegyetlenkedéseiről, a szigorúságáról pedig annyi rosszat összeolvastam, hogy úgy éreztem, ezt tompítanom kell. Ő rákényszerített Erzsébetre olyan döntéseket, amit a mai kor embere nem értené meg. És mivel én azt akartam bebizonyítani, hogy a magyar királylány a XXI. században sem lenne semmit másképp, ezért nem akartam hangsúlyt adni például a sokféle testi sanyargatásnak.

– **Erzsébet személye miben lehet példakép a mai fiataloknak?**

– A természetességét emelem ki. Nem akart többnek látszani senkinél, és úgy tudott szeretni, mint senki más. Nem a külsőségnek élt, a fényűző világnak, nem szédítette meg a gazdagság, nem volt képmutató. Modern nő volt, túlszárnyalta korát és minden cselekedetéből kiérződött Isten jelenléte. És még valami eszembe jutott: Erzsébet távol a hazájától élt, de mindig tudta, hová tartozik. Nem akarta elfelejteni a gyökereit, az emlékeit. Felnőtt fejjel németül beszélt, még IV. Bélával is, amikor a bátyja egy nap meglátogatta Tübingiában. De amikor a szent haldoklott, gondolatban magyar földön járt és magyarul énekelt. Ezt jegyezték fel a krónikák. Ez szép üzenet a mai fiataloknak, akik úton vannak és talán már nem is térnek haza: ne felejtsek el, honnan indultak.

– **Lezsák Sándor előszóirással tisztelte meg önt, illetve könyvét. Miként alakult, hogy tőle olvashatjuk az ajánlást?**

– Lezsák Sándor elfogult velem, de én is vele. Benne nem a politikust látom, hanem a kor egyik legjobb drámaíróját. Neki köszönhetem, hogy író lettem. Kilenc évvel ezelőtt, amikor még Bécsben éltem, találkoztam vele először. Megkérdezte, miért viselek fekete ruhát kánikulában és miért olyan szomorú a szemem. Az apámat gyászoltam. Beszélgetni kezdtünk és elárultam, hogy regényt akarok írni apám kalandos életéről. Egy év múlva újra találkoztunk. Emlékezett rám, a történetemre, és örült, amikor a kezébe adtam az első könyvemet. Azután meghívott a Lakiteleki Népfőiskolára, ahol Agócs Sándor költő az író-olvasó találkozó után éppen úgy jött velem szembe, mint Szent Erzsébet. Elkerülhetetlen volt, hiszen fentről irányították az útjainkat; azóta ő gondozza a könyveimet. Ott voltam az Antológia Kiadó 30. születésnapján. Megindító volt Lezsák Sándorral ismét szemtől szemben állni. „Miből lesz a cserebogár?”, ezt olvastam ki a tekintetéből. A bécsi szomorú szemű nőből hatkötetes író lett az évek során. Amikor beszélgetünk, mindig elárulunk a másiknak valamit. Megtudtam, hogy ő is írni akart Szent Erzsébetről egy drámát. Azt mondta, elolvassa a kéziratomat, és ha úgy ábrázolom a magyar királylányt, amilyennek ő látja, ír hozzá előszót. Így történt...

– **A könyv a kiadónál már előjegyezhető. A boltokban mikortól kereshető és bemutatókra Zsuffa Tünde népes olvasótábora számíthat-e?**

– A vírus sok mindent felülírt, a regényem megjelenése is csúszik. Am december elején már kapható lesz. Nemcsak a kötetem születése és témája rendhagyó, a könyvbemutató is az lesz: online térben szervezzük meg az idén. Hiányozni fog a közönség, mert ezeket az eseményeket ünnepként éltem meg. Most nem teltház előtt beszélek majd, hanem egy üres stúdióban. Pont olyan a helyzet, mint én magam: a végleteké.

Az optyinaí sztarecek reggeli imája

Uram, add nekem, hogy lelki nyugalommal fogadjam mindazt, amit a most kezdődő nap hoz a számomra.

Add, hogy teljesen rá tudjam bízni magam szent akaratra.

A nap minden órájában, és mindenben Te irányíts és gyámolíts engem.

Bármilyen hírt kapnék is a nap folyamán, taníts meg nyugodt lélekkel és azzal a szilárd meggyőződéssel fogadni azt, hogy mindenben ott van a Te szent akarod.

Minden szavamban és cselekedetemben vezesd gondolataimat és érzéseimet.

Bármilyen előre nem látható eseményben ne hagyd elfelejtennem, hogy minden Tőled száll alá.

Taníts meg őszintén és bölcsen bánni családom minden egyes tagjával, hogy senkit fel ne zaklassak, senkit meg ne szomorítsak.

Uram, adj erőt ahhoz, hogy a nap minden fáradalmát és rám váró minden eseményét el tudjam viselni.

Irányítsd akaratomat, és taníts meg imádkozni, hinni, reménykedni, túrni, megbocsátani és szeretni.

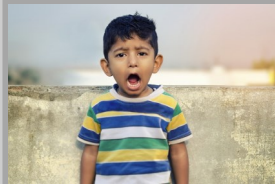
Ámen.

TUDDAD, HOGY KIBÁLÁSSAL KI LEHET DÖNTENI EGY FÁT?

A Csendes-óceán déli részén, a Salamon-szigeteken a bennszülöttek a favágás egy különös módját űzik.

Ha a fa túl nagy ahhoz, hogy fejszével vágják ki, ordítással döntik le. (Nem tudnám most hirtelen előkeresni az újságcikket, de esküszöm, hogy olvastam valahol.) A varázserejű favágók pirkadatkor felkúsznak a fa tetejére, és teli torokból üvöltötenek egy nagyot.

Ezt aztán harminc napon át minden reggel megismétlik, míg végül a fa elpusztul és magától kidől. A kiabálás állítólag megöli a fa szellemét. A sziget lakói azt mondják, a módszer eddig még mindig bevált. Ó, micsoda naiv ártatlanság, mely elbűvölően primitív szokások! Fákkel ordibálni, na persze. Micsoda primitívség! Igazán sajnálatos, hogy nem ismerik a modern technika és a tudományos gondolkodás vívmányait!

Én? Szoktam kiabálni a feleségemmel, a telefontal és a fűnyírógéppel, a tévével, az újsággal, a gyerekeimmel. Többen állítják, hogy láttak már az öklömet rázva az éggel is üvöltözni. A szomszédom sokat kiabál az autójával, idén nyáron pedig egyszer egy egész délutánon át ordított egy létrával.

Mi, modern, tanult, városlakó népek, kiabálunk a járművekkel, játékezőkkel, számlákkal, bankokkal, gépekkel — a gépekkel különösen sokat. Ez utóbbiaknak, valamint rokonainknak jut a legtöbb kiabálás. Nem tudom, mire megyünk vele. A gépek, a tárgyak csak hallgatnak, mintha mi sem történt volna, még a rugdosás sem használ mindig.

Ami pedig az embereket illeti, nos, azt hiszem, a Salamon-szigetek lakóinak igaza van. A kiabálás bizony megöli az élőlények lelkét. Furkósbotok és kövek összetörhetik a csontjainkat, de a szavak szívünket törik össze...

Forrás: Talita.hu

KOPP MÁRIA:

“A RÚT CSUPÁN A SZÉPNEK ÁRNYA”

Lelki fontossága miatt kedvencem Babits Mihály Éhszomj című versének négy sora: “Mert szép a világ, úgy találom, / s a rút csupán a szépnek árnya; / mert szép a világ, mint egy álom, / mint egy istennek hajnalálma.”

Ezt a verset akkor szoktam felidézni, amikor nehéz helyzetbe vagy krízishelyzetbe kerülök, amikor emberi kisszerűséget, ellenségességet, érthetetlen gonoszságot tapasztalok. Akkor jön elő bennem a vers érzésvilága.

Egyébként mint pszichoterapeuta alapvetően tudom, hogy minden rútban ott a szép is, illetve a rút csupán a szépnek árnya, és minden emberben azt kell látni, amivé lehetne, ami a jó benne, ami az igazán fontos benne. Ha az ember így találkozik egy másik emberrel, akkor mindjárt megpróbál értelmet is adni az egyébként nagyon nehéz helyzetnek.

Számomra az is nagyon-nagyon fontos, amit Babits így fogalmazott meg: “mert szép a világ, mint egy álom, mint egy istennek hajnalálma”. Sokkal több a világ, mint ami én vagyok, mint amit én meg tudok magyarázni.

Azt mondjuk, hogy a világ térben és időben végtelen. Miért feltételezzük, hogy a személyiség irányában nem végtelen? Számomra az Isten ezt jelenti: egy végtelen személyességet, akinek én a hajnalálma vagyok, és mindannyiunknak ennek a végtelen személyességnek a hajnalálmaiként kell élnünk. Ha így látjuk a jövőnket és akár a legnehezebb helyzeteket is, akkor rájövünk, hogy összességében mégiscsak jó ez a világ.

Csak sajnós mi, emberek, nagyon sokszor elrontjuk egymás számára, és ezen kellene változtatni.

videó-ajánló

Különleges esküvői meglepetés

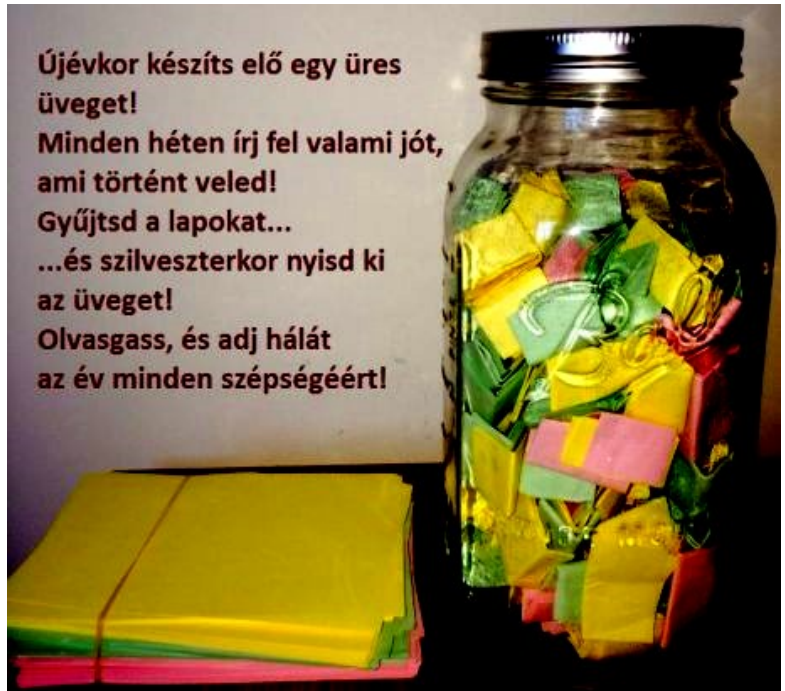
A gyűrűhúzás következett az oltárnál, amikor hátul kinyílt a templomajtó...

...és megjelentek – nézd meg, kik:

Youtube: A surpresa mais incrível da minha vida!

A menyasszony, Cíntia Bonfante beszédterápiával segíti Down-kóros kis tanítványait, akik ünneplőben vonultak végig a padsorok között: ők hozták a gyűrűket. A kedves esküvői jelenet tavaly márciusban Brazíliában játszódott le.

Újévkor készíts elő egy üres üveget!
Minden héten írd fel valami jót, ami történt veled!
Gyűjtsd a lapokat...
...és szilveszterkor nyisd ki az üveget!
Olvasgass, és adj hálát az év minden szépségéért!

Kitekintő RAGASSZ KI BÁTORÍTÓ ÜZENETEKET A TELEPÜLÉSEDEN!

Tavasszal kezdődött, hogy valaki egész Debrecent elárasztott színes kis cetlikkel, rajtuk egy-egy ütős mondattal. A Debrecenben hallottam

Facebook-csoportban záporoznak a bejegyzések arról, hogy azóta is fel-felbukkannak buszmegállókban, buszokon vagy épp lépcsőházakban ezek a kedves kis üzenetek.

Úgy vélem, tavaly ilyenkor ezek a cetlik nem kaptak volna akkora figyelmet, mint most, hiszen a Covid-19 az életünk minden területét átrendezte. Míg az online közösségi platformok idén a sokkal nagyobb aktivitást érték el, addig offline világunk, az utcák, a különböző személyes terek kongtak az ürességtől. Nem tudok úgy végig görgetni a Facebook hírfolyamon, hogy ne találkozzak legalább harminchat féle motivációs idézettel. Meglehet, ezek akár értékes gondolatok is lehetnek, de veszítenek a jelentőségükből, mert túl gyakoriak, és mi magunk is túl sok időt töltünk a közösségi média pörgetésével. Manapság is fel-feltűnik egy-egy új cetli Debrecenben, a rájuk írt üzenetek vagy idézetek sem ismeretlenek, mégis óriási figyelmet kapnak. Ez talán annak is köszönhető, hiszen a módszer, amelynek köszönhetően megjelennek, több energiát igényel, mint egy Facebook-bejegyzés megosztása, ráadásul olyan helyeken, amelyek vonzzák a figyelmet.

A Kowalsky meg a Vega együttes egyik dalszövegében remekül megfogalmazta ezt:

„Épp melléd áll egy koszos busz, / Ráírva valami. / Pár buta sor is üt, / Ha időben kapod. / Istenem, én szeretem a humorod.” (Kowalsky meg a Vega: Árnyék és fény)

Tegyünk úgy, hogy a mondanivalónk üssön, és tényleg célba érjen: a világ ugyan online térre vált, de az offline valóság is várja a jelenlétünket!

Böszörményi-Bálint Eszter TESÓ-BLOG

„Az ember nemcsak él, hanem szeret és gondolkozik is; a biológiai élet benne éri el tetőfokát. De amivel az ember természetes állapotában nem rendelkezik, az a „szellemi” élet, az a magasabb rendű és másféle élet, amely Istenben van meg. Ugyanazt a szót - „élet” - használjuk mindkettőre; de ha azt gondolnánk, hogy ezért mindkettőnek ugyanolyan-nak kell lennie, akkor akár azt is gondolhatnánk, hogy a tér nagysága és Isten nagysága ugyanaz. Valójában oly nagy a különbség a biológiai élet és a szellemi élet között, hogy különböző néven fogom őket nevezni. A biológiai, amely a természet útján jut el hozzánk, s amely (mint minden a természetben) hajlamos az elfogyásra és a pusztulásra, úgy-hogy csak a természettől levegő, víz, élelem, stb. alakjában vett állandó támogatással tartható fenn, „Biosznak” nevezem. A szellemi életet, amely Istenben van meg öröktől fogva, s amely az egész természetes világot alkotta, „Zoének” hívom. A Biosz természetesen mutat bizonyos homályos vagy jelképes hasonlóságot a Zoéhoz, ez azonban csak olyan hasonlóság, mint ami egy fénykép és az általa ábrázolt hely, szobor vagy ember között van. Az az ember, aki a Biosz állapotából a Zoé állapotába kerül, oly nagy változáson megy át, mintha egy szobor faragott kőből valódi emberré válna. És pontosan ez a kereszténység lényege. A világ egy nagy szobrászműhely. Mi vagyunk a szobrok, és az a hír járja a műhelyben, hogy némelyek közülünk egy napon életre fog-nak kelni.”

C. S. Lewis

Egy lelkipásztor figyelmeztet:

Lelki háború zajlik! Te kinek az oldalán állsz?

A Szentírás Isten és ember kapcsolatának leírására elsősorban a család képeit használja. Így az Isten és miközöttünk, illetve az emberek közti kapcsolatokra is a családi viszonyokat kifejező fogalmakat használjuk, mint például vőlegény/menyasszony, fiú/lány/apa (atya)/anya vagy testvér, fivér és nővér.

Amikor a Szentírás a jó és a gonosz, az Isten és a sátán, vagy az ember és a sátán kapcsolatáról szól, szinte kizárólag háborús és harci képekben beszél.

A Szentírás tudatosan él ezekkel, mert tisztában van vele, hogy a frontvonalak már meg vannak húzva és mentükön ádáz harc folyik. A gonosz gőgjében valóban elhiszi, hogy megnyerheti a háborút. Ezért egyidejűleg több milliárd csatamezőn nyitott frontot: minden egyes emberi szívben.

Fegyverei halálosak. Katonáit alaposan kiképezi fegyverzete használatára. A büszkeséget, a félelmet, a kapzsiságot, a restséget, a bujaságot és kéjvágyat, a falánkságot, a haragot, az irigységet és a közönyt használja gyakorlatságára. Katonái Istennek nem árthatnak, ezért azt támadják, akit Isten szeret: minket.

Sikeres háborút folytat, szétszakítva a civilizációkat és minden emberi vállalkozást, jelentős kárt okozva Isten szent népében is. Elérte, hogy egymás ellen harcoljunk. Hogy harci lázban égő vérszomjas katonákként a bűn brutalitásával sújtsunk le egymásra. A sátán és csatlósai nem egyszerűen megsebesíteni akarnak, hanem az örök kárhozatra taszítani bennünket.

A hazugság atyjaként elhitheti magával a végső hazugságot: hogy győzni fog.

Mi viszont tudjuk, hogy Isten győz. Mert a teremtmény nem győzheti le a Teremtőt. Jézus Krisztus Szenvedésével, Halálával és Feláradásával legyőzte a sátánt. A sátán nem nyerhet. Viszont az emberiség elleni háborúja mélyül. Am Krisztus nem fegyvertelenül küldi tanítványait a csatába, aminek színtere az élet.

Az Efezusi hívekhez írt levelében (6,10-20) Szent Pál is ilyen háborús képekkel magyarázza a pajzsot és fegyvereket, amiket Krisztus ad saját mindennapi harcunk megvívásához. Emlékeztet arra, hogy nem a test és vér (vagyis egymás) ellen harcolunk, hanem a sötétség erői ellen. Isten fegyverez minket az igazságos-

sággal, az Evangéliummal, a hittel és a megváltással. Megkapjuk az Isten Szavát, mint olyan fegyvert, ami legyőzi a gonoszt. Mindezek Istentől származnak.

De hogyan használjuk őket? A seregben egyetlen katonát sem fegyvereznek fel és küldenek a csatába abban a pillanatban, amikor bevonult. Először mindenki alapkiképzést kap. Tehát elsőként a katonai tudás és a fegyelem elsajátítása zajlik. Az újoncot megtanítják a hatékony fegyverhasználatra, hogy mi a teendő, ha a megsebesült és a hadviselés alapjaira. Ha rögtön felfegyvereznék és a fejét megciorogtatva csatába küldenék, az olyan lenne, mintha ágyútölteléknek használnák. Egyetlen győzelemre készülő tábornok sem lenne ennyire ostoba. Ahogy egy győztes csatára készülő király sem bízna a csata kimenetelét a véletlenre.

Amikor Isten felvértez fegyverzetel és páncélzattal, terve is van arra, hogy miként tanítsa meg a használatukat. Útmutatás nélkül páncél is, fegyver is haszontalan lenne. Miként adja Isten a pajzsot és a fegyvert?

Mi katolikusok úgy hisszük, hogy a pajzsot is és a fegyvert is a keresztségben kapjuk. Isten átalakító kegyelme ülteti belénk ezeket az ajándékokat. A magok bennünk vannak. Viszont, mint bármely páncélt vagy fegyvert, ezeket is tudni kell kezelni. A katolikus egyházban végzett oktatás ezért nem arra irányul, ami profán világban megtanulható, sokkal inkább útmutatásra a fegyverek és pajzsok kezelését illetően, amiket az isteni kegyelem a szentségekben adott a kezünkbe. Mert hisszük, hogy a szentségek megfelelő vételével a Szentlelket kapjuk meg, és általa lehetünk Isten kegyelmében.

Ha a kiképzést félvállról vesszük, akkor nem katonákat kreálunk Krisztusnak, hanem ágyútöltelék a sátánnak. Mert a felkészületlen, hanyag kiképzők kiszolgáltatottá teszik a bajtársakat a csataterén, akiket így már könnyű levadászni. Ezért a szószékről elhangzó, valódi tartalom nélküli közhelyes tanítás hasonlatos a haderő megmérgezéséhez.

Krisztus adja nekünk az alázat fegyverét, amellyel legyőzhetjük a gőgöt; ő adja a hitet, a reményt és a szeretetet a félelem ellen, a nagylelkűséget a kapzsiság ellen-szereként, a szorgalmat a restség leküzdésére, az igazságosságot a vágy elleni harcban, a mértékletességet, amivel felülkerekedhetünk a falánkságon, a megbocsátást és a türelmet a harag ellen-szereként, a hálát az irigység ellen, és az irgalmat a közömböség legyőzésére. Mivel mindezeket a Szentlelkek közvetíti számunkra, hozzájuk megkapjuk a bátorságot és állhatatosságot is, ami képessé tesz a fegyverek hatékony használatára. A fegyverek és a pajzs helyes használatához erős fegyelemre és mély, tudatos odafigyelésre van szükség.

Folytatás a másik oldalon!

Ezzel együtt jönnek majd idők, különösen, ha elbizonytalanodunk a páncél és a fegyverzetünk használatában, amikor megsebesülünk (többnyire önkezünk által), és sebeinket el kell látni. A megbékélés gyógyító ereje a gyógyulás kulcsa. Ha pedig az élet testi csapást mért ránk, a Betegek Szentsége a gyógyír.

Isten nem hagy meghalni a csatatéren. Az egyház nemcsak a harcra való felkészülés színtere, de tábori kórház is a sebesültek számára. Ezért rémisztő belegondolni, hogy akadhat olyan pap, aki korlátozza a kórház működését vagy be is zárja, azáltal, hogy gátolja vagy teljesen megvonja a gyónás szentségéhez való hozzáférést.

Végső soron azonban mindenképpen választanunk kell, hogy melyik oldalra állunk. Nem harcolhatunk ugyanis mindkét oldalon egyszerre. Olyan nincs, hogy egyszer Isten, máskor a sátán oldalán állunk hadrendbe, ahogy pillanatnyi érdekünk diktálja. Nyilvánvalóan arra az oldalra fogunk állni, amelyik szerintünk győzni fog. Őszthatjuk az ördög téveszméjét és elhithetjük, hogy felülkerekedik, így eldobhatjuk Istentől kapott vértünket és fegyverzetünket, és felvehetjük a sátánét. Vagy hihetünk Isten

győzelmében, és megragadva pajzsunkat és fegyverünket Vele vállvetve harcolhatunk. Középpút nincs. Valójában ugyanis nincs halálósabb annál, mint két sereg között, a csatatér közepén megpróbálni érvényesülni. Maga Jézus mondja, hogy „Aki nincs velem, az ellenem van”.

Válaszút elé állít. Akinek az oldalára ma állsz, az fogja meghatározni, hogy kinek a táborában maradsz az idők végezetéig. A háború már folyik, akár tudomásul vesszük, akár nem. Veszteségeink már most is túlságosan nagyok, mert feladtuk az örökösödést és elejtettük a pajzsot és fegyvereinket. Vagy megadjuk magunkat vesztesként, vagy összeszedhetjük csapatainkat és visszafoglalhatjuk a területet.

Döntenünk kell tehát, hogy kinek az oldalán akarunk állni – kinek a seregéhez tartozunk.

Írta: Bill Peckmann

Fordította: Dr. Süle Katalin

*Uram, Jézusom!
Add, hadd legyek a föld sója, a világ világossága!
Akkor is ezt kérem,
ha tűzön, vizen kell átmennem, hogy sóvá váljak.
Ne engedd, hogy olyan legyek, mint a látványpékségek:
a hamis ízesség kedvéért,
vagyis a világ divatjáért lemondjak a valódi értékekről.
A valóban ízes étel önmagáért beszél,
a jó ízű víz itatja magát.
De vajon mitől jóízű az emberi élet?
Hiszem, hogy csak valami nagyon szeretettől.
Segíts, Uram, hogy a föld sójaként éljem meg szeretetedet.
Hiszem, hogy csak akkor lesz elvi-*

*selhető ez a világ,
ha szolgáljuk egymást,
ha lehajlunk egymás gyöngeségeihez,
poros lábaihoz,
ha lehajlunk a másik nyűgös gondjaihoz,
bűneihez,
emberi rátságához.
Add, hogy keresztény magatartásom sugározzék,
áttérjedjen minden körülöttem levő emberre.
Legyen meg bennem a keresztény ízesség,
a belső öröm és a jóakarát,
és ez kifelé is hitelesen látszódjék rajtam.
Ezt kérem tőled a mai (vasár)napon.
Amen.*

*Dühösen hajtogatom:
hát mért nem szól hozzám Isten?
hát hova tűnt az Isten?
hát miért nem mutatja már magát?
hát nem igaz, hogy sehol sincs!
hát Godot-ra várok vagy tapsra vagy mire?
Isten nem idegeskedik, ő türelmes,
egyik kezéből szórja át az időt a másik kezébe, akár a homokot,
de soha egy pillanat sem pereg mellé,
a nagy semmibe.
Nem akad ki, ha sértegetem,
mint egy kigyúrt, kopasz BMW-s.
Nem idegeskedik, ha hisztizek neki,
mintha figyelmetlen dadus lenne.
Nem veszíti kedvét, ha kóstolgotom,
mint egy elnyútt tanárt.
Nem keménykedik, ha meghunyászkodom,
mintha irgalmatlan börtönőr volna.
Nem bosszantja, ha hazudozom neki,
mint egy bociszemű, szemrehányó anyának.
Kivárja, míg lehiggadok, míg alább-hagy
izgágáskodásom, míg lecsendesítem a lelkem.
Kivárja, és ha kérem, megmutatja magát,
beszél szövetségéről, ígéreteiről,
felöltöztet dicsőségébe, megölel,
mintha csak véletlenül tenné,
ne kelljen szégyenlősködnöm.
És ha szeretném,
megmutatja lépőköveimet,
merre menjek, ha szeretném látni az általa eltervezett tanösvényt zsongó nádasokkal,
vízről felrebbenő madárrajokkal,
eszélős tükröződésekkel,
derengő halrajokkal.
Ad küldetést, barátságot, ígéret földjét
és pusztaságot, ad újjászületést, ad örökséget,
bevezet a mennyei felhő sötétjébe,
s amint beértünk, kiderül, csupa fény az egész.*

LACKFI JÁNOS

Kivágható

idézetek:

„Ne nyugtalanodjék szívetek. Higgyetek Istenben, és bennem is higgyetek!” (Jn14,1)

»Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségekben lesz teljessé.« (2Kor 12,7-9)

"Miután lelketeket az igazságnak engedelmeskedve már megtisztítottátok az őszinte testvéri szeretetre, figyelmesen szeressétek egymást, szívből." (1.Péter 1,22)

"amit már elértünk, abban tartsunk ki." (Fil. 3,16)

"Az ember élete nem büntől bűnig, hanem kegyelemtől kegyelemig tart." (Barsi Balázs atya)

"Bocsáss meg társadnak, ha vét ellened; akkor te is, amikor könyörögsz, elnyered bűneid bocsánatát." (Sir 28,2)

"Tiszta szívvel akarok élni házamban, szemem nem nézi azt, ami bűnre vine." (Zsolt.101,2-3)

"Ha már azt hiszem, hogy inog a lábam, akkor is megvéd a kegyelmed, Uram." (Zsolt.94,18)

"Kérlek tehát benneteket, hogy a Lélek szerint éljétek, s akkor majd nem teljesítitek a test kívánságait." (Gal 5,16)

"Mindig örömmel tartásotok, testvéreim, ha kísértésbe estek, hiszen tudjátok, hogy a hitetek megpróbálása állhatatoságot szerez" (Jakab 1,2)

"Tisztítsátok meg tehát lelketeket az igazságnak engedelmeskedve, a nem színlelt testvéri szeretetben" (1.Péter 1,22)

"Ingyen igazulnak meg az ő kegyelméből a megváltás által, amely Jézus Krisztusban van" (Róm. 3,24)

"A mosolygás a szeretet kezdete. Legyetek barátságosak és irgalmasak! Ügyeljétek arra, hogy mindenki jobb érzésekkel és boldogabban távozzék tőletek, mint ahogyan jött."- Anselm Grün

"Ő nem engedi, hogy botladozzék lábaid" (121. Zsoltár)

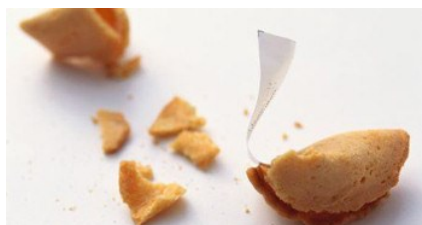
"Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!" (Jn 13,34)

Süssünk szerencsesüteményt!

Ha kínai étterembe megyünk, az étkezés végén apró hold alakú tésztát kapunk, melyet feltörve egy papírkát találunk rövid üzenettel.

A süteményt mi választjuk, az üzenet sokszor egyértelmű, másszor titokzatos. A szerencsesütemény még a 13-14. századból ered, amikor Kína a mongolok fennhatósága alá tartozott. Ebben az időben hagyományos lótuszdiópasztából készítették hold alakú sütitket, melyekbe rejtve továbbították a megszállók elleni szervezkedés titkos üzeneteit.

A hold alakú süteményt, mint titkos üzenetek vivőjét, a lelkes hazafi és forradalmár Csu Jüan Csang terjesztette el (taoista papnak álcázva járta a városokat), aki tudta azt, hogy a mongolok nem kedvelik a lótuszdiópaszta ízét. A titkos üzenetek segítségével szervezett felkelés sikeres volt, és a híres Ming dinasztia kora is ezután kezdődött.

De hogy került a szerencsesütemény Amerikába? Az aranyláz, majd a vasútépítési láz idején igen sok külföldi ment

Amerikába. A Sierra Nevadát Kaliforniával összekötő vasútvonalat kínai munkások is építették, akik a holdünnep idején jókívánságokat rejtettek a kekszékbe, majd azokat cserélték be tortára. Hát így kezdődött a szerencse-süti amerikai pályafutása. A szerencse-süteményeket kézzel készítették egészen 1964-ig, amikor is az első sütiagyarat megnyitották San Francisco kínai negyedében.

Szerencsesüti receptje:

Hozzávalók: 20 dkg vaj, 15 dkg liszt, 5 tojás, 2 dl víz, 5 dkg kristálycukor, papírlapok üzenetekkel.

Forraljuk fel a vizet a vajjal és a cukorral. Adjuk hozzá a lisztet és fakanállal keverjük simára. Ha elválik az edény falától, vegyük le a tűzről. Amikor kihűlt, egyenként üssük bele a tojásokat, keverjük jól össze, majd habzsákból nyomjunk a tepsibe tésztahalmocskákat. Az összetekert papírcsíkokat (amire már ráírtuk az üzenetet) nyomjuk bele a nyers tésztahalmokba.

Forró sütőben (200 °C-on) kb. 15 percig süssük, amíg szép arany-sárga nem lesz. Fahéjjal összekevert porcukorral szórjuk meg. Készíthetjük friss leveles tésztából is. Vágjuk kockákra, vagy szűrjük ki nagy pohárral a tésztát, majd rejtjük el benne az üzenetcsíkot. Hajtsuk össze, és forró sütőben süssük pirosra.

"Istenem, add, hogy mind halkabb legyek –
Versben, s mindennapi beszédben
Csak a szükségeset beszéljem.
De akkor szómban súly legyen s erő
S mégis egyre inkább simogató:
Ezer kardos szónál többet tevő.
S végül ne legyek más, mint egy
szelíd igen vagy nem."

(Reményik Sándor)

PÉLDAÉRTÉKŰ VOLT AZ ELHUNYT „INTENZÍVES NAGYPAPA” SZOL- GÁLATA

**„A Baba Suttogó”,
„Intenzív nagypapa” vagy
csak egyszerűen „David
nagypapa”. Ezekon a bece-
neveken ismerték David De-
utchmant, aki 14 éven ke-
resztül minden kedden és
csütörtökön egy atlantai kór-
házban beteg és koraszülött
gyermek között önkéntes-
kedett. A szolgálatkész
nagypapa 86 éves korában
hunyt el, de tetteivel példaér-
tékű lehet mindannyiunk
számára.**

David Deutchman nyugdíjas éveiben kezdett el önkénteskedni és 14 éven át minden kedden és csütörtökön ellátogatott az egyik atlantai kórházba, ahol megvigasztalta és gondozta a beteg és koraszülött gyermekeket. Bár sokan csak akkor teszik be a lábukat a kórházba, ha erre szükség van, de Deutchman nem olyan volt, mint a legtöbb ember. Sajnos november 14-én 86 éves korában elhunyt, 17 nappal azután, hogy negyedik fázisú hasnyálmirigyrákot diagnosztizáltak nála. Azonban tettei miatt érdemes kicsit jobban is megismerkedni vele, mert nekünk, fiataloknak is példaértékű lehet az alázata, amellyel a gyermekek felé fordult. Korábban a nemzetközi értékesítési piacon dolgozott, de nyugdíjba vonulása után úgy döntött, hogy fontos számára

az önkénteskedés.

„Fizioterápiás kezelésen volt a szomszéd épületben, amikor meglátta a kórházat és beugrott megnézni” – emlékezett meg a kezdetekről lánya, Susan Lilly a CNN-nek. „Azt mondta, szeretne valamit segíteni a gyerekeknek.”

Ezt tettek követték és így vált a gyermekek „Suttogójává.” A kórház egyik ápolója, aki nyolc

évig dolgozott a „Intenzív nagypapának” is becézett Deutchmannel, azt mondta, hogy soha nem látott egy csecsemőt sem, aki sírt volna a karjaiban.

„Nagyon megnyugtató volt a jelenléte a gyermekek számára. Mindig ott volt, hogy átölelje őket, amikor a szüleik vagy családjuk nem tudta ezt megtenni” – árulta el Joanna Slade ápoló.

Az újszülött intenzív osztályon egy képzés elvégzése után lehet önkéntes-

kedni, amelyet David Deutchman is teljesített és gyakran hosszú kapcsolatot alakított ki az általa megismert családokkal. Azonban lánya szerint mindig azt mondta, hogy a gyerekek rá gyakorolt hatása sokkal nagyobb, mint amelyet ő tudott adni nekik.

Amikor a kórház dolgozói megtudták, hogy milyen betegséget diagnosztizáltak nála, egy autós felvonulást szerveztek a házához a gyerekekkel és családjaikkal, hogy megmutassák neki, mennyit jelentett számukra a gondoskodása.

„David nagypapa” szolgálata mindannyiunk számára példaértékű lehet és ez is mutatja, hogy soha nem késő tenni környezetünkért és önkéntes szolgálatot vállalni!

Nyugodjon békében!

Forrás: [CNN](#)

WEÖRES SÁNDOR:

Ki minek gondol, az vagyok annak...

Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz külön rokonalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja.

S vigyázz hogy fénybe vagy árnyba játszik,
Mert fénye-árnya terád sugárzik.
Ítélsz rólam, mint bölcsről, badarról:
Rajtam látsz törvényt sajátmagadról.

Okosnak nézel? Hát bízd magad rám.
Bolondnak nézel? Csörög a sapkám.
Ha lónak gondolsz, hátamra ülhetsz;
Ha oroszlánnak, nem menekülhetsz.

Szemem tavában magadat látod:
Mint tükröd, vagyok leghűbb barátod.

Baloldali kereszténység márpedig nem létezik

Az ember, aki a humanitást teszi az abszolút értéké, idővel elfelejt Istenre tekinteni. A folyamat fő ismérve a hamisan értelmezett tolerancia. Vagyis elfogadni a bűnöst, de a bűnre is megértően tekinteni. A viszonyítási pont tehát áthelyeződik. A „ne ítéld, hogy ne ítéltess” parancsa alatt azt értik majd: legyél mindenkivel irgalmas, az objektív igazság és törvény szinte nem is számít már. Eltűnnek az abszolút és örök értékek, mert nem jelentenek többé feltétlen igazodási pontot a döntéshelyzetben lévő ember számára. Ha pedig minden szubjektív, akkor tulajdonképpen minden belefér. Miért is ne? – vetik oda a baloldali kereszténység hívei. Ja, hogy olyan nem létezik? Még nem. De már dolgoznak rajta...

Sajnos napjainkban egyre inkább megjelenik az irgalom eltorzult arányú túlhangsúlyozása. Mintha Isten sokkal irgalmasabb lenne, mint ahogyan azt mi elképzelni tudnánk. Egy elnéző apuka, aki akkor is szeret, ha mi, finoman szólva, huncutkodunk. Vagyis nagyjából azt csinálhatunk, amit csak akarunk. A bűneinknek nincsen következménye. Nincsen pokol, csak mennyország – mondják.

Emiatt minden relatív lesz. „Nézőpont kérdése” – halljuk sok irányból a kencefice mondatokat. Az eddig egyértelműen bűnnek definiált dolgok, valamilyen megmagyarázhatatlan módon, ártatlanná válnak. Következésképp mindazok, akik eddig a társadalom peremére szorultak, mert erkölcsi mértékkel mérve bűnt követtek el, innentől kezdve a félreértett keresztény irgalom jegyében felkarolandóvá, védendővé válnak.

Akik ragaszkodnának az etika megdönthetetlen, objektív meghatározásaihoz, üldözöttek lesznek. Amit tesznek, ahogyan vélekednek, arra a kirekesztő és a keresztényietlen címkét ragasztják rá.

Ebből a valójában belülről romboló folyamatból több, beteg szellemi irányzat is született. Ezek közül az egyik, a hazánkba mostanában beszüremkedő és a liberális keresztények számára filozófiai alapot biztosító „felszabadítás teológia”.

Ez az eszméáramlat azonban több szempontból is agályos, és a katolikus egyház Hittani Kongregációja a benne megjelenő fegyveres erőszak miatt sem tartja támogathatónak. Ennél azonban veszélyesebb titkos fegyvere a marxizmus keresztény köntösben, valamint a liberalista szemléletnek is kiváló táptalajt kínál.

Hogy a szegényeket felkaroljuk, és segítjük a körülöttünk élő szükséget szenvedőket, abszolút evangéliumi

gondolat. Ám a „felkarolandók” köre elkezdett kitágulni.

Mindenki, aki a társadalomban megbélyegzett és a peremre szorult, ugyanilyen védelmet kell hogy kapjon a kiterjesztett nézet szerint.

A lelkiismeret döntéseinek abszolutizálásával az objektív értelemben vett bűn jelentősége kisebbedni kezd, ezért egyre többen bűnnek elő a „felszabadítás teológiája köntöse” alól. Azt a látszatot keltik, hogy ők már kereszténnyé lettek.

Így jelenik meg a homoszexuálisok elfogadása mellett a homoszexualitás testi vonatkozásainak akceptálása is. De ugyanígy az „újráházasodottak” Eucharisziához való járulása, a cölibátus kérdése, az lmbtq-emberek, az abortusz és az eutanázia elfogadása, a lombikprogram és a mesterséges megtermékenyítés új útjainak elfogadása, a fogamzásgátlás kérdésköre is feltűnik – természetesen egyre lekerekítettebb, gyengítettebb formában.

Kialakulni látszik egy új kereszténység, amely olyannyira nyitott mindenre és mindenkire, hogy lassan megkülönböztethetetlen a liberalizmus legvonalasabb – és legbetegebb – formáitól.

Ebben a nagy közös halmazban mindenki testvér, csak az nem, akinek még számít valamit az isteni és a természeti törvény.

Pedig a kereszténység alapvetően „liberális” – a szó eredeti értelmében, hiszen a Biblia tanítása alapján vallja, hogy az embernek szabad akarata van. Mégis különbözik a liberalizmustól abban, hogy a keresztény embernek valóban mindent szabad, mindentől független, kivéve Istentől. Amint levesszük a szemünket Istenről, amint kiiktatjuk őt az életünkben, már nem szabad, hanem szabados akaratról, a mi akaratunk maximalizálásáról beszélhetünk.

Ez nem tesz jót se a társadalomnak, se az egyénnek, amelyet a jelenség a szekularizáció felé sodor egyre nagyobb lendülettel. A szlogen: mindenki abban hihet, amiben csak akar, de ezt ne erőltesse rá senki másra. Ma léteznek olyan keresztények, akik az egyéni lelkiismeretre és a tévesen értelmezett isteni irgalomra hivatkozva fogadnak el és tesznek olyan dolgokat, amelyek a kereszténységbe – Isten teremtett világot elgondoló elképzelése alapján – egyáltalán nem férnek bele. A népszerűség azonban nagy kísértés az egyház számára is, amikor Nyugat-Európában az egyik templom üresek maradnak a másik után.

A „pop-egyház” már nem az örök isteni törvényekhez igazodik, hanem a világban megjelenő divatos folyamatokhoz. Ezzel eltorzul az el nem múlóra irányuló belső érzékenység. Fontosabb lesz a teremtett világ ökológiai megmentése, a – már-már a bűnével együtt elfogadott – bűnös, mint az „új ég és új föld” elnyeréséért folytatott küzdelem.

Kialakulni látszik a retorika, amely előszeretettel azonosul a liberális világ lekerekített, elhomályosított fogalmaival. A világi hangozások üdvözlik ezt a folyamatot, végeredményben azonban mégsem ők közelednek az egyházhoz, hanem azt várják és remélik, hogy a sok elvakított és bigott tanokat követő keresztény fog lazulni annyira, hogy kialakulhasson közöttük a párbeszéd.

Ha mindez intézményes szinteken is egyre nagyobb teret nyer, meglehet, hogy egyre több, megtévesztett báránya lesz a katolikus pásztoroknak. Hosszú távon pedig leginkább az egyház felolvasását eredményezi majd a kereszténységnek nevezett humanizmusban.

Pedig Isten irgalma és igazságossága kéz a kézben járnak. A kettő nem választható el egymástól. Ha nem így lenne, valamelyik a kettő közül bizony jelentősen sérülne. Isten éppen az ő igazságossága miatt tudja tökéletesen gyakorolni az ő irgalmát a mi életünkben. Jézus Krisztus keresztáldozata erre a tökéletes példa. A baj abban áll, hogy ma a keresztet, a szenvedést mindenki megpróbálja kikerülni. Pedig kereszt nélkül nincsen üdvösség. Csak a kereszt vállalása közben találkozhatunk az élő Jézus Krisztussal. A kereszténység Magyarországon is megjelenő álprófétái, teológusi ruhába bújt szakértői ennek ellenére mindenfelé elhintik az eretnekségeik szándékosan ártó vagy egyszerűen lelki vakságukból és gőgjükből születő magvait. Sajnos egyházi személyek – akár a mindenki felé Isten irgalmát közvetíteni vágyó Ferenc pápa – látszólagos védelmét is a maguk javára kívánják fordítani. Minél több embert akarnak megszedíteni keresztény-pogány tanakkal, hogy elcsábítsák mindazokat, akik a hitükben még gyengébb lábakon állnak.

Vélekedéseikbe simán belefér az abortuszpártiság és a betegfeminizmus – amely a nőtől éppen azt rabolja el, ami valóban nővé emelhetné. Nem tesznek különbséget a bűn és a bűnös között. Elfogadják, sőt pártolják a homoszexuális személyek házassághoz és gyerekneveléshez való jogát.

Összességében el akarják velünk hitetni, hogy létezik baloldali kereszténység. Ám amíg nem tagadják meg az Isten törvényeivel és a kereszténységgel ellentétes nézeteiket, ez elképzelhetetlen. A próbálkozásik mégsem veszélytelenek, mert sokakat megtévesztenek a „szeressük egymást, gyerekek”, „ide nekünk a világbékét” szövegeikkel.

El akarják érni, hogy az egyház által képviselt evangéliumi értékek a politikában ne jelenhessenek meg. A vallásszabadságot csakis abban az esetben látják garantálnak, ha az egyház a keresztény értékrendet képviselő politikusok révén nem foglal állást a közügyekben.

Nem kell nagy fantázia ahhoz, hogy észrevegyük azt a sunyi folyamatot, amelynek vészjósló előjelei már láthatóak, amikor például a „szemkilövető” Gyurcsány Ferenc azt ígéri, hogy megválasztása esetén megtámadja a Vatikáni szerződést, amely az egyházi fenntartású iskoláknak és intézményeknek biztosítja ugyanazt az állami normatívát, mint amit az állami tanulók megkapnak, hogy ezáltal minden gyermek azonos feltételekkel tanulhasson. Ne felejtjük el, hogy ugyanez a ma „bárgyún mosolygó, a nyugdíjas nagyit a keblére ölelő” Gyurcsány mondta a szekularizáció nevében, hogy a vallás és a hit maradjon csak szépen a templom falain belül.

Köszönöm szépen, én ebből a baloldali „kereszténységből” nem kérek, mert ez a hamisság mennyországnak lefestett, földi pokla lenne.

Gábel Henrik

Majthényi Flóra:

Mi a haza?

Édesanya, Édesapa!
Mondjátok csak, mi a haza?
Tán e ház, amelyben vagyunk?
Amelyben mindnyájan lakunk:
Ez a haza?

Nem, gyermekem, ez csak házunk,
De amit itt körül látunk,
Merre földeink terülnek,
Merre kertjeink fekszenek:
Ez a haza!

Minden, amit a szem belát,
Itt e föld, mely kenyeret ad,
E folyók tele halakkal,
E szőlőhegyek falvakkal:
Ez a haza!

Amerre a heglánc kéklik,
Merre a berek sötétlik,
Merre a róna kanyarul,
Melyre a kék ég leborul:
Ez a haza!

Hol egykor őseink laktak,
Itt csatáztak, itt mulattak,
Ahol a határt ők szabták
S örökségül reánk hagyták:
Ez a haza!

Ahol csontjaink porladnak
S mindig a földben maradnak,
Ahová bennünket tesznek,
Midőn egyszer eltemetnek:
Ez a haza!

Ez a föld, mely drága nekünk,
Melyet legjobban szeretünk,
Ahová, bármerre járunk,
Mindig vissza-visszavágyunk:
Ez a haza!"

Túrmezei Erzsébet:

Újévi kérés

„Isten erejével a mázsás teher könnyű,
mint a szalmaszál – nélküle mázsás
súly a szalmaszál is.”

Luther

Láttam, Uram!

Egyik béna volt, a másik aszott, sárga...
vagy nem volt lába...

De a Te fényed hullt a betegágyra!
Hitükkel elrejtöztek Nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket,
a Te erőddel, mint a szalmaszálát.

És láttam szalmaszál alatt roskadókat.
Mert mázsás teher
könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled.
De nélküled
a szalmaszál is mázsás súly lehet.

Új évbe indulok,
és nem tudom, mi vár rám.
Csak azt tudom: velem vagy, nem hagysz
árván.

Csak azt tudom: utam már kijelölted.
Mint bízó gyermek, járhatok előtted.
Te mérsz ki bút, örömet, munkát, terhet,
s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.

Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!
És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat –
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel – mint a szalmaszálát!

FIGYELEM!

**A KORLÁTOZÓ INTÉZKEDÉSEK FEL-
DÁSA UTÁN ÉLETÜNK VISSZAZÖKKEN
A MAGA MEDRÉBE.**

**AZ OLVASÓKÖR, A FELNÓTT KATEKÉ-
ZIS, A MOZIK, A KIRÁNDULÁSOK, A SÉ-
TA JÉZUSSAL TÚRÁK ÉS GYERMEK-
PROGRAMOK FOLYTATÓDNAK!**

**RÉSZLETEK A HONLAPON ÉS A HIRDE-
TÉSEKBEN!**

LELTÁR HIÁNYÉRZETTEL

Itt vagyunk a karácsony küszöbén. Közeledik az évvége. Azt hiszem az advent szó most nyert igazi értelmet! Várakozás! Az egész világ vár és reménykedik. Mi keresztények Jézus eljövételére várunk...

Várakozunk most is, egész évünk ebből állt. Várjuk, hogy eljöjjön a nyugalom és visszakapjuk a megszokott világunkat. Oda lett a biztonság! Új eddig ismeretlen, nem használt kifejezéssel ismerkedtünk meg. Covid, pandémia, világvárvány, karantén. Az emberek eltávolodtak, tartanak, félnek egymástól, bizalmatlanok. Kellenek a kaspaszkodók, az imák, a hit apró morzsái.

A közösségben megélt pillanatokból építkezhetünk egyik hónapról a másikra. Leltározzunk kicsit! Mit is éltünk meg plébániánkon közösen Lóránt atya vezetésével?

Olvasókör, séta Jézussal, katekizmus, kirándulások, biciklitúra, sajtóújság, honlap, színházi előadások, filmklub.

Változó stílusú könyveket kaptunk olvasásra. Rohanó világunkba nem könnyű leülni és kezünkbe venni a könyvet. A nehezebb lelkisé-

A megújult káplánlak — egyelőre üresen

gi írásoknál fel volt adva a lecke. A művek értelmezésénél a személyes élmények, látásmódok más megvilágításba helyezték az olvasottakat. Emberi életeteket, sorsokat, hitvallásokat ismertünk meg.

Sétáltunk! Egész nap megyünk, tesszük a dolgunkat! Ám ez még sem ugyanaz mint a botos gyaloglás. A termé-

szet közelsége, a sok csoda amit látunk felpeszdti az elmét és a lelkét. Érdekes kegyhelyekkel ismerkedtünk meg, jól megmozgatva lábainkat.

Egyházközségi kirándulásaink a covid két hulláma között sikeresen megtörtént. Jó társaság, tartalmas programok, közösségépítő játékok, no és autóbuszvezető plébános.

Mozítottunk a plébánián, de kiruccantunk a multiplex világba is. A sötétség jótékonyan elrejtette könnyeinket, melyet a megható történet csalt elő.

Ez a vírusos év nem segítette a közösség megerősödését. Az emberek eltávolodtak egymástól, magukba fordultak. Mi történik körülöttünk? Mivégre van ez így? Van megoldás? A vírusra, a test gyógyulására az orvos tudomány megtalálja a megoldást. A lélek gyógyításáért mindenki saját maga tehet. Jézussal, egyénileg a közösség erejével!

Balogh Kata

Lengyeltóti

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520